

BOGDAN VENED:

V SMRTNI SENCI.

BALTIŠKA POVEST.

IX.

Beli snežec je pa danes tako poreden, kakor še ne kmalu, kakor še ne zlepa kdo. Kaj ti pravim, ti snežec beli, le kako moreš biti tak! Tako si bel, tako ljubko čeden po svoji naravi, kakor kak nežen, drobčkan, nedolžen, ljubezniv golobček. Zakaj si pa danes tako poreden, nagajiv, naravnost zloben? Zakaj se daš gnati od stare divjane burje pa proti južni strani tako neusmiljeno naletuješ in meteš in mečeš take klopke, take kosmiče v oči in obraz ljudi, ki niso tebi vsaj storili še ničesar hudega? Če bi padal zgolj iz tega namena, da bi brisal rdečo krvco, ki teče v obilni, preveliki meri po severno-polabski, prostrani planjavi nad Labinbregom: naj bi že bilo, jaz bi ti odpustil! Če bi se hotel samo kosati s kaljenimi puščicami, ki švigajo danes po tej planjavi kot švigajo in leté žive iskre iz ravnokar visoko vzplapolelega plamena, češ kdo zna hitrejš? — bi tudi molčal! In če bi bila tvoja namera, samo preprečiti krvavi boj, ki se bije danes tod — bi tudi nič ne rekel! Pa, ali si čuden ali kaj-li, če misliš, da jaz

to tebi verjamem: da s tako namero naletuješ in naskakuješ s staro svojo neugnanko pomagalko s severne strani v ljuti bitki, ki se bije danes, na jugu so boreče brhke borce? Kaj mar ne veš, da jaz dobro vem, da hočeš na ta način škodovati krščanskemu knezoviču Budivoju, ki se meri v viteškem spopadku s svojim nasprotnikom Krutom, ki je vendar — nekristjan? Prav zato se pa marsikomu to tvoje današnje vedenje vidi čudno: saj vendar padaš doli s sinjega neba, izpod prestola vsedobrega, pravico in resnico ljubečega, krivico in laž pa sovražčega krščanskega Boga!

Pa bodi vesel, ti snežec beli: tega, kar vem jaz in kar jaz očitam tebi, ne vedó še vsi ljudje: naši ljudje še tega ne vedó, kako je sploh prišlo do tega krvavega spopadka med Gotšalkovim sinom Budivojem in novim bodriškim nadknezom — Rujancem Krutom. In to jim vendar morava povedati.

Veste, ljudje božji, to je bilo tako.

Knezovič Budivoj je bil po onem žalostnem doživljaju na Pluzonovem domu v Vele-gostu s svojim spremljevalcem, s starim zapovednikom Jaroslavom, srečno prišel nazaj na saksonsko zemljo in šel naravnost v svoj